

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: I. Š.

zastoupen Mgr. Jaroslav Topol, advokát se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti

žalovaný: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11
Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. KrÚ 76145/2016/ODSH/12, ze dne
3. 11. 2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Okolnosti žaloby

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, jímž byla žalobci uložena pokuta 1.500 Kč za to, že se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Tohoto deliktu se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky BMW, registrační značky XXX XXXX v rozporu s ust. § 10 shora citovaného zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétně tím, že dne 17. 9. 2014 v době minimálně od 17:17 do 17:22 hodin (přestupek v tuto dobu zjištěn a zadokumentován) nezjištěný řidič při zastavení či stání neoprávněně užil chodníku poblíž domu čp. 2052, na ulici Sukova třída v Pardubicích, čímž se tento nezjištěný řidič dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení ust. § 53 odst. 2 citovaného zákona. Za tento správní delikt byla žalobci v souladu s ust. § 125f odst. 3 citovaného zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále mu uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobní tvrzení

3. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasil. Jednotlivé okruhy jeho žalobních bodů lze vymezit takto:

- i) Místo spáchání deliktu a jeho povaha – namítl, že místo, kde měl být skutek spáchán je dle správních orgánů označováno jako chodník, avšak není zřejmé, že taková komunikace dle zákona o pozemních komunikacích právě do této kategorie spadá. Jinými slovy, správní orgány neprokázaly, že vozidlo žalobce stálo na chodníku a tím bylo porušeno ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu.
- ii) Prekluze – od spáchání deliktu uplynul již více jak jeden rok a nebylo tak možné jej projednat. Žalobce odkazuje na tzv. metodiku Ministerstva dopravy pod čj. 8/2013-160/OST/5. Žalovaný nesprávně vyložil právní úpravu, která se na má uplatni na fyzickou osobu podnikající i nepodnikající. Zmínil zákaz retroaktivity právních norem.
- iii) Neprovedení ústního jednání – jde o pochybení a tím postupem byla krácena práva žalobce, neboť ústní jednání mělo být nařízeno.
- iv) Skutková podstata deliktu je v rozporu s ústavními principy a základními právy. Jedná se totiž fakticky o absolutní odpovědnost provozovatele vozidla.
- v) Označený řidič vozidla pan Y. jednal v krajní nouzi. Vezl osobu blízkou žalobci se zdravotním postižením, pomáhal jí a bylo třeba provizorně zaparkovat před domem, neboť nebylo volné parkovací místo. Jednání řidiče tak nebylo přestupkem, neboť neneslo všechny jeho znaky. Omezení ostatních účastníků provozu bylo pouze imaginární.

- vi) Správní orgán neučinil všechny nezbytné kroky při zjišťování pachatele přestupku. Zmocněnec žalobce označil k výzvě třetí osobu, která měla vozidlo v danou dobu řídit (odstavit na místě). Byl jím pan Y. Této osobě nebyla výzva k podání vysvětlení řádně doručena a správní orgán měl případně ustanovit opatrovníka. Orgány pouze nedostatečně uvedly, že řidič byl označen účelově, postup orgánů byl forlmální.
- vii) Žalobce nebyl poučen o možnosti liberace dle zákona o silničním provozu. Dovolává se tedy až v žalobě liberace dle § 125e odst. 1 citovaného zákona, neboť vynaložil veškeré úsilí k tomu, aby porušení povinnosti zabránil.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě vypořádal se všemi žalobními body, odmítl je a odkázal též na obsah žalovaného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soudní přezkum a obsah spisu

5. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl, zejména na základě správního spisu, k následujícím skutkovým a posléze i právním závěrům.

6. Podáním ze dne 24. 9. 2015 bylo žalobci sděleno zahájení správního řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla a byl současně vyrozuměn o provedení důkazu mimo ústní jednání v souladu s ust. § 51 odst. 2 správního řádu a poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, a to přímo s určením úředních hodin a dále s tím, že po telefonické dohodě je možno sjednat jiný čas. Ve správním spise je založen záznam o provedení důkazů listinami obsaženými ve správním spise ze dne 21. 10. 2015. Podáním ze dne 25. 5. 2016 bylo žalobci sděleno bylo sděleno, že byly doplněny důkazy a byl současně vyrozuměn o provedení důkazu mimo ústní jednání v souladu s ust. § 51 odst. 2 správního řádu a poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, a to přímo s určením úředních hodin a dále s tím, že po telefonické dohodě je možno sjednat jiný čas. Ve správním spise je založen záznam o provedení důkazů listinami obsaženými ve správním spise ze dne 23. 6. 2016.

7. Dne 5. 8. 2016 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jak již popsáno shora, přičemž podle odůvodnění správní orgán prvního stupně vycházel z toho, že spáchaný přestupek byl řádně zadokumentován listinnými důkazy včetně barevných fotografií, přičemž z registru vozidel vyplynulo, že provozovatelem vozidla je žalobce, což žalobce nespornuje. Žalovaný rozhodnutím, které je napadáno žalobou, odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný mimo jiné zdůraznil, že k tomu, aby bylo nařízeno ve věci ústní jednání, nebyly splněny podmínky ust. § 49 odst. 1 správního řádu, neboť to nebylo nezbytné ke splnění

účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení, neboť ve věci byly provedeny důkazy výlučně listinami. Žalobce byl přitom o provádění důkazů listinami mimo ústní jednání řádně vyrozuměn.

8. Při rozhodování o věci samotné správní orgán I. stupně vycházel z oznámení o přestupku, včetně barevné fotodokumentace dvou snímků místa stání vozidla, odeslaného Městskou policií Pardubice ze dne 3. 12. 2014. Ve věci přestupku byla věc odložena, k projednání správního deliktu ústní jednání nařízeno nebylo.

9. Žalobce byl ve správním řízení zastoupen zmocněncem - společností FLEET Control, s.r.o. s.r.o., která na výzvu sdělila, že vozidlo řídil v předmětný čas pan L. Y., nar. X, X.

10. Tento zmocněnec či zmocněnec ODVOZ VOZU, s.r.o. a případně též advokát Mgr. Jaroslav Topol opakovaně řidiče přestupce, případně provozovatele vozidel zastupují a staví obvykle obranu na typizovaných nepřipadných tvrzeních, čímž přestupkové a návazné řízení v různých fázích též stěžují, případně s dalšími osobami stěžují projednání věci po podání žaloby dle soudního řádu správního. Zmocněnec žalobce v řízení před orgánem I. stupně k meritu věci reagoval již výše zmíněným označením řidiče cizí národnosti a posléze po odložení přestupkové věci uvedl, že žádá nařídit ústní jednání. Současně tvrdil, že označený řidič vezl osobu blízkou žalobci a bylo třeba jí vypomoci z důvodu zdravotního omezení. Správní orgán, poté co se nepodařilo předvolat označeného řidiče, po odložení věci – přestupku a po informování žalobce o tomto úkonu, rozhodl a uložil žalobci sankci za spáchaný delikt. Své rozhodnutí řádně odůvodnil, odkázal na dokumentaci k deliktu. Dále odůvodnil i výši uložené sankce. Sankce byla uložena na samé spodní hranici.

11. Další reakce zmocněnce žalobce na projednávanou věc byla obsažena až ve stručném doplněném odvolání. Bylo namítáno, že nebylo nařízeno ústní jednání, nemělo být ani zahájeno řízení o správním deliktu, měl být řešen přestupek s řidičem. Odpovědnost za správní delikt již uplynula po jednom roce od jeho spáchání.

12. Na vznesené odvolací námitky žalovaný jako odvolací orgán ve svém rozhodnutí reagoval a přímo se s nimi vypořádal. Platí, že na obsáhlé (nikoli v tomto případě), typizované a spekulativní až obstrukční námitky nemá jakýkoli smysl reagovat obsáhlým odůvodněním, které bude vyvracet všechny nadnesené účelové námitky (zmocněnce) žalobce.

Účel a rozsah soudního přezkumu, námitky vznesené až v odvolací fázi řízení

13. K žalobním bodům a následnému přezkumu soudem je třeba uvést, že není účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí opakovaně zkoumat závěry, které učinily správní orgány, pokud byly řádným způsobem a dostatečně odůvodněny. Již shora soud uvedl, že zástupce žalobce, případně jiné spolupracující subjekty (Ing. M. J., ODVOZ VOZU, s.r.o.) zastupují řidiče – přestupce opakovaně. Svým postupem a vznesenými námitkami se snaží vytvářet podmínky stěžující správní řízení a spekulativním způsobem se snaží mařit postup a závěry správních orgánů.

14. Jedním z potenciálně velmi nebezpečných dopadů obstrukčních postupů zmocněnce či zástupce žalobce je možné dosažení toho, že za spáchaný přestupek či delikt nebude pachatel (včas) potrestán. To je vcelku nebezpečný společenský jev, neboť základy evropské křesťanské civilizace jsou mimo jiné založeny na tom, že po přestoupení pravidel má následovat trest. Zde patrně není třeba ani citovat některá z mnoha děl klasické literatury, která se zabývají nadneseným tématem. Narušení tohoto zavedeného a běžně uznávaného pravidla vede pak k úpadku společnosti.

15. V této věci se ze správního spisu podává, že žalobce v řízení před orgánem prvního stupně, které je podstatné pro správné a úplné zjištění skutkového stavu, vcelku nereagoval (krom toho, že byl označen údajný nekontaktní řidič vozidla – k tomu viz níže – a bylo po odložení přestupkové věci tvrzeno, že tento řidič musel nutně vypomáhat zdravotně znevýhodněné osobě). Až v řízení odvolacím uvedl některé stručné typizované a opakující se námitky proti vydanému rozhodnutí (nedostatek ústního jednání, setrvání na osobě řidiče a uplynutí doby odpovědnosti za přestupek). Tento zvolený postup odvolatele poté předurčuje jak postup odvolacího správního orgánu a též správního soudu. Takto zvolenou strategii považuje soud za účelovou a obstrukční, tedy jednu z jejích verzí, jež zmocněnec žalobce využívá. V jiných soudu známých případech bývá faktická argumentace snesena až ve správní žalobě. Uvedené postupy zásadně snižují hodnověrnost a oslabují možnou sílu vznesených námitek.

16. V obdobných věcech porušení pravidel provozu (nesprávné parkování či stání vozidla, parkování bez poplatku či překročení povolené rychlosti) zastupovaných totožnými zástupci Nejvyšší správní soud uvedl, že z jeho úřední činnosti je patrné, že zástupce stěžovatele současně zastupuje desítky dalších přestupců a velmi často užívá ve svých podáních správním soudům „typizované“ všeobecné námitky, které takřka mechanicky opakuje. Takovou námitkou byla v projednávaném případě např. námitka týkající se výměny pneumatik na služebním vozidle policie (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 – 41). Zpravidla se též jedná o věci, kde je přestupce (resp. jeho zmocněnec) ve správním řízení prakticky nečinný. Takové jednání je na samé hranici zneužití práva; obecným a opakujícím se tvrzením tohoto druhu nelze bez dalšího dávat shodnou váhu jako individualizovaným tvrzením, opřeným o konkrétní skutečnosti. Tento názor byl vysloven v rozhodnutí čj. 1 As 54/2017-38, ze dne 28. 6. 2017.

17. V dané věci je třeba uvést, že námitky uvedené v žalobě mají rysy jisté obecnosti. Jde zejména o námitku nevyjasnění pojmu chodník při stání vozidla na něm, uvádění řidiče, který není kontaktní a u kterého mnohdy vyvstávají pochyby, zde jde o existující osobu, dožadování se liberace s uváděním smyšlených důvodů, namítaná protiústavnost deliktu, námitka nenařizeného ústního jednání či promlčení. Toto vše by soud mohl doložit spisovými značkami sporů vedených nejen u zdejšího soudu, a to včetně opakovaného označování nekontaktního řidiče L. Y. či řidiče L. H. N. Tento výčet však považuje soud za nadbytečný, neboť jak zástupci žalobce, tak žalovanému jsou tyto skutečnosti zcela jistě známy, popřípadě je lze dohledat i v ASPI či v databázi rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

18. Soud se nemůže jakkoli spokojit s obvyklým přístupem žalobce (jeho zástupce), který má patrně vůli se téměř za každou cenu vykroutit z projednávaného přestupku a

posléze správního deliktu. Činí tak postupem, který nemůže požívat právní ochrany, neboť se odkazuje na svá pouze domnělá práva nebo obecné právní zásady zneužívá. Pokud by soud přistoupil na argumentaci (hru) žalobce, nezbylo by mu v budoucnu vést například dokazování k tomu, zda a vůbec platí obecně přijímané základní fyzikální zákony či vztahy na úrovni vzorce $v = s / t$, případně zkoumaní toho, zda světlo, které dopadá na zemi má původ skutečně ze slunce. Takové řešení situace nemůže být cílem soudního řízení ani ochrany jeho účastníků.

19. Není vyloučeno, že v řízení daného typu či jemu předcházejícímu zhodnocení situace na místě samém nemůže dojít k chybám, ostatně tak jako při každé jiné lidské činnosti. Nicméně pokud žalobce toto tvrdí či jen naznačuje, musí jít o tvrzení podložené a nikoli spekulativní. Mohlo by se např. stát to, že žalobce předloží relevantní a hodnověrný důkaz o tom, že se vozidlo nacházelo v daném čase na jiném konci ČR nebo v zahraničí a proto nemohlo být zastiženo stojící na Sukově třídě v Pardubicích. Takový případ však nenastal.

Aplikace zásady plné jurisdikce

20. Zásada plné jurisdikce je promítnutím práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tedy práva na to, aby věc žalobce byla projednána před nezávislým a nestranným soudem, který by měl úplnou jurisdikci.

21. Uvedenou zásadu je třeba uvážlivě aplikovat též v situacích, kdy účastník správního řízení zůstává ve správním řízení (zčásti) nečinný, námitky vznese až v řízení před soudem a fakticky tím popírá smysl soudního řízení jako řízení přezkumného poté, co proběhlo řízení správní.

22. Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 2 As 215/2014-43, ze dne 23. 4. 2015 uvedl: „je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová. V každém případě však platí, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhnout nové důkazy i v odvolání; přičemž omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (viz rozsudek č. j. 1 As 96/2008–115). Právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích) tedy pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení. Správní orgány se musí vždy vypořádat se všemi tvrzeními a důkazními návrhy obviněného z přestupku, přičemž jen relevantní a pro materiální zjištění skutkového stavu podstatné důkazní návrhy je třeba v přestupkovém řízení provést.

Nejvyšší správní soud také předesílá, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí.

V nyní projednávané věci správní orgány zjistily skutkový stav tak, že měly nade vší rozumnou pochybnost za prokázané, že se deliktního jednání dopustil stěžovatel, a to tak, jak to vyplývalo z provedeného dokazování. Nutno zdůraznit, že stěžovatel zůstal v průběhu celého přestupkového řízení zcela pasivní a takto pasivní byl i jeho zmocněnec. Stěžovatel se sice proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, svoje odvolání však neodůvodnil a nedoplnil jej ani po obstarání kopie spisového materiálu, a ani poté, co byl žalovaným vyzván k jeho doplnění. Stěžovatel tak mohl veškeré své námitky uplatnit před žalovaným v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce, neučinil. Na tomto místě nutno upozornit, že zastoupení v přestupkovém řízení není povinné, a stěžovateli tak nutno přičíst rovněž odpovědnost za výběr zástupce pro toto řízení. Nehájil-li zvolený zástupce náležitě stěžovatelova práva, nese následky své volby stěžovatel sám.“

23. K otázce pasivity účastníků (též tedy i ve věci kusých odvolání ve správním řízení) a zásadě tzv. plné jurisdikce v řízení před soudy uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu čj. 10 As 24/2015-71, ze dne 2. 5. 2017 následující. Níže uvedené závěry jsou plně aplikovatelné i na souzenou věc.

Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jsou bez dalšího nepřijatelné.

Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.

V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.

24. V rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva však uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency),

která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány.

25. V daném řízení ohledně žalobce I. Š. soud v rámci svého přezkumu ověřil, že shora uvedené podmínky pro naplnění spravedlivého správního řízení byly splněny. Žalobce měl dostatek možností se se správním spisem seznámit, účastnit se na řízení, byl s postupem správního orgánu v průběhu řízení seznamován. Pro případ, že by byl označen kontaktní řidič, nic nevylučovalo jeho osobní účast na jednání, neboť byl předvoláván k podání vysvětlení. Účelem soudního přezkumu a též odvolacího správního orgánu (viz shora) je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů, postupovat tedy jinak než se v tomto řízení žalobce snaží soudu podsunout. V soudním řízení je prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd. Skutečnost, že správní orgán rozhodne tak, že shledá pachatele vinným a uloží mu sankci, není výrazem nerespektování práv žalobce.

Zásada oficiality, rozsah dokazování správním orgánem

26. V řízení postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS).

27. V nyní posuzované věci správní orgány tomuto požadavku dostály. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání deliktu, plně postačovaly k vydání rozhodnutí o tom, že se žalobce dopustil porušení shora citovaných ustanovení zákona. Žaloba nemohla být úspěšná, neboť žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů. Správní orgány vycházely především z oznámení o podezření ze spáchání přestupku sepsaném příslušníky městské policie a dále měly k dispozici fotodokumentaci pořízenou na místě. Další dokazování nebylo na místě, soud zde nesdílí začasté námitky žalobce, že fotografie jsou nekvalitní a nedostatečné. Správní orgány tak vycházely z dostatečných podkladů ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností (§ 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění).

28. Přitom žalobce měl možnost své konkrétní a důvodné námitky uplatnit v průběhu řízení prvostupňového orgánu, též před vydáním rozhodnutí, po odložení přestupkové věci. Žalobce tak učinil částečně až v podaném odvolání. Skutkový stav byl v dané věci zjištěn dostatečně, nenastala situace s jakoukoli nejistotou, kterou by bylo třeba napravit prováděním dalšího dokazování, např. výslechy policistů. Ke snaze o provádění dokazování ve věci účelových tvrzení žalobce proto soud nepřistupuje. Nutnost provádět další – dodatečné dokazování by totiž nastala toliko v situaci, kdy by ohledně zjištěného stavu nastaly faktické podložené reálné pochybnosti, nebo vznikly rozpory v provedených relevantních důkazech. K ničemu takovému nedošlo, rozpory tvrzené žalobcem jsou pouze jeho účelovými tvrzeními bez opory ve zjištěné skutečnosti.

Vyhodnocení jednotlivých námitek žalobce

29. Platí výše přijatý závěr, že žalobce (zástupce) již v řízení před správním orgánem a též v řízení před soudem postupoval a postupuje ryze účelově. Jeho námitkami, které nejsou podloženy jakýmkoli nosnými skutečnostmi a pouze se účelově snaží zpochybnit a nabourat závěry ze správního řízení, by nebylo třeba se detailně zabývat. Soud nicméně, především z důvodu úplnosti (viděno z pohledu námitek žalobce) a k opakovaně proklamovanému požadavku přezkoumatelnosti rozhodnutí kasačním soudem k žalobním bodům uvádí následující.

30. Krajský soud se předně ztotožnil s názorem žalovaného o dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci svědčícím pro spáchání správního deliktu, přičemž za pomoci provedených důkazů byl zjištěn skutkový stav věci, o němž neměly správní orgány žádné důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a prokázaly, že se žalobce se deliktu dopustil. Výše zmíněný stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Správní orgány vyhodnotily důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti a dospěly k logickému závěru, že žalobce stáním či zastavením jím vlastněného vozidla na chodníku naplnil podstatu uvedenou v ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, tím že porušil ust. § 10 odst. 3 ve vazbě na ust. § 53 odst. 2 téhož zákona. Žalovaný se dostatečně a konkrétně vypořádal s odvolacími námitkami. Stručně k námitkám žalobce soud proto uvádí následující s tím, že nemá smysl stále dokola opakovat již jednou vyřčené ve správním řízení.

31. Právní povaha místa deliktu - chodník – tato námitka byla vznesena až v soudním řízení, žalobce ji mohl uplatnit již od počátku řízení správního. Je nepřipadná, soud takovou námitku odmítá, neboť se jedná pouze o účelovou konstrukci žalobce. S žalobcem lze souhlasit v jediném, a to, že pojem chodník není v právním řádu konkretizován. Rovněž tak soud kvituje, že žalobce je seznámen s judikaturou kasačního soudu, kterou hojně využívá ke svým účelovým argumentacím. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek č.j. 2 As 487/2008-58 ze dne 31. 7. 2008 či č.j. 1 As 76/2013-27 ze dne 11. 9. 2013) se podává, že pojem chodníku není platným právním řádem definován. Obecně je však přijímána teze odkazem na chápání v běžném životě (uvedená i v citovaných rozhodnutích), že chodníkem se rozumí část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace, zpravidla vyvýšeným obrubníkem či jiným seznatelným způsobem. V předmětné věci správní orgány bez pochyby prokázaly pomocí barevné fotodokumentace skutku, že vozidlo žalobce právě na takto definovaném chodníku stálo.

Pokud to žalobci není zřejmé, resp. řidiči nebylo zřejmé při odstavení vozidla, není způsobilým účastníkem provozu. Zařazení chodníku do jakékoli kategorie komunikací dle zákona o pozemních komunikacích není rozhodné.

32. Prekluze – žalobce tvrdí, že jeho delikt je promlčen, nebylo lze jej projednat, neboť od jeho spáchání uplynul více než jeden rok. Odkazuje na tzv. Metodiku Ministerstva dopravy. K tomu je třeba uvést, že s obdobnou námitkou se zdejší soud již v minulosti vypořádal a tento jeho názor nebyl vyvrácen kasačním soudem (viz rozsudek čj. 3 As 114/2016-46 ze dne 24. 5. 2017), metodické podklady nemohou být závazným pramenem práva. Za podstatné je třeba uvést, že s účinností od 7. 11. 2014 silniční zákon vztáhnul prostřednictvím novelizace ustanovení § 125e odst. 5 na správní delikty právní úpravu v odst. 3 téhož ustanovení, podle nějž odpovědnost za tyto delikty zaniká uplynutím subjektivní dvouleté a objektivní čtyřleté lhůty ode dne jejich spáchání. Tato novelizace přitom dopadla i na případ žalobce, původní lhůta se prodloužila a napadené rozhodnutí bylo v takto nově upravené lhůtě vydáno. Možnost prodloužení běžící promlčecí lhůty přitom neodporuje principu zákazu retroaktivity, stanovenému v [čl. 40 odst. 6](#) Listiny základních práv a svobod, jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. [Pl. ÚS 19/93](#). Obdobná skutková situace ostatně existovala i v případě, v němž Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jiného provozovatele vozidla rozsudkem ze dne 22. 10. 2015, č. j. [8 As 110/2015-46](#). V nyní projednávaném případě jednoletá lhůta, v níž bylo možné žalobce potrestat, v okamžiku účinnosti novelizačního předpisu ještě běžela (uběhly z ní teprve necelé dva měsíce) a bylo proto možné při neexistenci přechodných ustanovení a obecné zásadě nepravé retroaktivity procesních norem na danou situaci aplikovat novou právní normu, která zánik odpovědnosti spojila teprve s uplynutím dvouleté subjektivní, resp. čtyřleté objektivní lhůty. V těchto lhůtách pak napadené rozhodnutí bylo vskutku vydáno. V dalším, pokud jde o ústavní přípustnost prodloužení běžící lhůty pro zánik trestnosti, pak lze odkázat na zevrubnou argumentaci zdejšího krajského v rozsudku čj. 52 A 100/2015-63 ze dne 27. 4. 2016. Legitimní očekávání stěžovatele tedy nebylo dotčeno a soud zastává názor, že správní orgány ve věci stěžovatele rozhodly o jeho odpovědnosti za správní delikt v zákonných lhůtách a za plného dodržení ústavně garantovaných práv.

33. Neprovedení ústního jednání – jde o námitku, u které ustálená judikatura setrvala na tom, že v daných věcech toho konkrétního správního deliktu není třeba ústní jednání vést. Jedná se o typizovanou a opakovanou námitku zástupce žalobce, se kterou se soud v obdobných případech vypořádal, včetně soudu kasačního. Zcela jasné zjištěné skutkové okolnosti dané věci a následný obstrukční postup žalobce si ústní jednání nevyžádaly. Soud k bližší argumentaci odkazuje na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu v obdobné věci čj. 8 As 110/2015-46, ze dne 22. 10. 2015, konkrétně body 21. až 24.

34. Podle § 49 odst. 1 správního řádu, správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. V ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, je stanovena povinnost nařídít v prvním stupni řízení ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013–28, odst. 15, nebo ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013–19; na okraj je možno poznamenat, že § 80 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, již s obligatorním ústním jednáním v řízení o přestupcích nepočítá). Naproti

tomu v řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004–53).

35. Deliktní jednání žalobce bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise (oznámení podezření o přestupku, fotodokumentace) a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem prvního stupně řádně poučen, jak vyplývá rovněž ze záznamu o provedení důkazu ve správním spise.

36. Námitka, že skutková podstata deliktu je v rozporu s ústavními principy a základními právy byla uplatněna až v řízení před soudem. Tato námitka je opět obecná a typizovaná. Pokud by žalobce mínil svá domnělá práva skutečně hájit řádně, námitku by uvedl již v řízení před správními orgány, nestalo se tak. Soud jeho námitku nesdílí. Proč považuje za potřebné ukládat sankce za nedodržování pravidel a předpisů, včetně předpisů o parkování uvedl výše. K ústavnosti zákonné úpravy se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší právní soud. Stalo se tak například v rozsudku čj. 6 As 73/2016-40, ze dne 16. 6. 2016, jehož právní věta zní: „*Ustanovení § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování.*“ Obdobě Nejvyšší správní soud k ústavnosti uzavřel v rozsudku čj. 3 As 7/2014–21, ze dne 11. 12. 2014, v němž je vysloven tento závěr: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci-nástroje spáchání protiprávnosti- z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby. Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn., zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.*“ Rovněž i Ústavní soud dospěl k závěru, že se nejedná o úpravu protiústavní. Usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS

508/15 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>), totiž odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu.

37. Krajní nouze – opět se u této námitky jedná o její opakované použití zástupcem žalobce, s tím, že skutkové podklady, v nichž je krajní nouze spatřována jsou v různých případech obměňovány. Využití této typizované námitky je v dané věci nepřipadné, proto se soud nebude věnovat ani žalobcem uváděným skutkovým okolnostem. Soud zde pro vyvrácení odkazuje např. na rozhodnutí NSS čj. 4 As 234/2016-46 ze dne 24. 5. 2017, ve kterém jsou uvedeny následující závěry.

38. *Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu nikde nezmiňuje, že by podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zaviněné porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona, naopak terminologie hovořící o správním deliktu, stejně jako i konstrukce odst. 5, odpovídající klasickému vymezení liberačních důvodů v případě objektivní odpovědnosti, nenechává na pochybách, že zavinění se v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá. To ostatně odpovídá i záměrům zákonodárce na zavedení „objektivní odpovědnosti, tj. odpovědnosti za následek, nikoliv za zavinění,“ prezentovaným ministrem dopravy v průběhu projednání návrhu zákona v Poslanecké sněmovně.*

39. *V tomto smyslu je tak namíste vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v ustanovení § 3 přestupkového zákona). To samé ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek, které jsou, pokud jde o nutnou obranu a krajní nouzi, upraveny v ustanovení § 2 odst. 2 přestupkového zákona, ve zbytku je pak lze dovodit až na základě analogické aplikace norem trestního práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, č. 1338/2007 Sb. NSS). Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).*

40. Žalobce byl ve výzvě k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu současně poučen i o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o (kontaktním a reálném) řidiči vozidla. Do odložení přestupkové věci však žalobce kromě jména nekontaktního řidiče žádné okolnosti, za nichž k předmětnému jednání došlo, správnímu orgánu nesdělil; až následně poskytl správnímu orgánu svá (nová) tvrzení o chování řidiče vozidla a o dalších údajných okolnostech provázejících jeho jednání. V tu dobu však již bylo řízení o spáchání přestupku řidičem vozidla, v němž by mohla mít stěžovatelova argumentace krajní nouzí význam, odloženo. Řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo již zahájeno doručením příkazu žalobci dne 24. 9. 2015, a

znovu zahájit přestupkové řízení tak podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu nebylo možné. Tuto překážku stěžovatel mohl prolomit jen tehdy, pokud by se zprostil odpovědnosti za správní delikt prokázáním liberačních důvodů podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.

41. Správní orgán údajně neučinil všechny nezbytné kroky při zjišťování pachatele přestupku. Soud k této námitce uvádí, že opět není důvodná. Platí shora uvedené, že údajný řidič cizí (patrně čínské) národnosti označený zmocněncem žalobce spol. FLEET Control, s.r.o. pan L. Y. nebyl po zahájení přestupkového řízení kontaktní. Správní orgán prvního stupně tuto osobu obesílal na uvedenou a zjištěnou adresu v ČR. Česká pošta, s.p. zásilku uložila, v místě doručení zanechala výzvu. Již shora soud uvedl, že mohou vyvstat pochybnosti o tom, zda osoba řidiče existuje, povolení k pobytu v ČR či jiný titul k pobývání nebyl správní orgánem zjištěn. Rovněž není občanem ČR. To správní orgán ověřil, jak vyplývá ze správního spisu. Pak je již toliko možné odkázat na rozsudek Nejvyšší správní soud čj. 8 As 110/2015-46, ze dne 22. 10. 2015, kde soud uvedl: *„Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“* K tomu došlo právě v uvedeném případě, nebylo tak na místě ani ustanovit opatrovníka jak se dožaduje žalobce. Opatrovník pro doručení by zcela jistě nemohl podat vysvětlení, které je žádáno po řidiči vozidla. K bližší argumentaci ke shora uvedenému soud odkazuje na body 17. až 19. Citovaného rozsudku NSS.

42. Námitka žalobce o formálnosti vedení řízení o přestupku je proto nedůvodná. Naopak měl-li žalobce další a bližší znalosti o osobě, která vozidlo v rozhodné době spáchání přestupku řídila, bylo na něm, aby je správnímu orgánu sdělil. To však žalobce neučinil.

43. V daném případě tak uvedená podmínka zahájení správního řízení o správním deliktu splněna nepochybně byla, neboť správní orgán výzvou ze dne 9. 7. 2015 v souladu s ust. § 125h odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, vyzval žalobce jako provozovatele motorového vozidla k úhradě určené částky, současně ho poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče, kterému svěřil předmětného dne řízení uvedeného vozidla a následně na základě jeho sdělení zahájil a vedl řízení o přestupku. Tedy v souladu s ust. § 125f odst. 4 písm. b) zák. o provozu na pozemních komunikacích, učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele uvedeného přestupku a řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Tedy byly splněny předpoklady uvedeného ustanovení § 125f odst. 4 citovaného zákona pro zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. K tomu lze uvést, že jestliže žalobce disponoval dalšími informacemi o osobě oznámeného řidiče, pak tyto měl k výzvě uvést, případně doložit, tím spíše, že se jednalo o řidiče motorového vozidla, žalobce mohl a měl ve svém postavení znát předpoklady odpovědnosti za tento správní delikt dle zákona o provozu na pozemních komunikacích.

44. Žalobce se dovolává liberace dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu. Tato námitka byla uvedena v řízení před soudem a je nepřijatelná. Citované ustanovení § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu zní: „Právní osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila“. Žalobce není právní osobou, proto využití tohoto ustanovení nepadá do úvahy. Žalobce se v dané věci mohl liberovat odkazem na naplnění ust. § 125f odst. 5 citovaného zákona, taková tvrzení však nepřinesl.

45. Dále je k žalobě třeba uvést, že povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, automaticky neznamena, že správní orgán a posléze i soud bude vyvracet jakékoliv pochybnosti či prověřovat verze účelové obrany uplatněné účastníkem řízení. Ostatně k takovým účelovým námitkám uvedl Ústavní soud, že prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2016, sp.zn. II. ÚS 1050/15). Pokud by správní orgány či soudy přistoupily na tuto účelovou a obstrukční strategii, tak by ad absurdum musely prověřovat jakékoliv účelově vznesené pochybnosti a verze účelové obrany přestupce týkající se přestupku, resp. deliktu, např. by pak musely prověřovat obdobné další možné takové pochybnosti o tom, zda vůbec příslušníci byli v době provádění dokumentace deliktu na místě, zda dokonce nezfalšovali výstup při fotografování, zda dopravní značka byla stále na místě atd.

46. Účelem soudního přezkumu a následného obsahu rozsudku pak není reagovat (někdy i opakovaně) na veškeré námitky žalobce, nýbrž postavit najisto, že správní řízení proběhlo v zákonném rámci a že podkladový skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Soud nemusí reagovat na jakoukoli výhradu žalobce, pokud proti tomu ob stojí dostatečně zjištěný skutkový stav a odpovídající právní posouzení včetně vyhovujícího správního uvážení v mezích daných zákonem, např. co se týče výše stanovené sankce.

Účelové žalobní námitky, důkazní břemeno vs. zjištěný stav věci

47. Soud považuje za nutné opakovaně připomenout pojetí zásady oficiality (viz shora) v daném řízení. Tato zásada, jako v jiném správním řízení, znamená, že důkazní břemeno je na správním orgánu. Pokud je však tvrzením obviněného z přestupku či deliktu některý z důkazů v dostatečné míře zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznamena, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

48. Žalobce zůstal pouze v rovině těchto účelových zpochybnění (již jen tím, že je uplatnil až v pozdější fázi řízení), které nemohly v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o protizákonném jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady. Údajné pochybnosti tvrzené žalobcem nelze považovat za takové, které by založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (viz § 3 správního řádu). Soud není povinen provést dokazování již provedenými důkazy, resp. jejich opakováním za účelem vyvrácení ničím nepodložených hypotéz a spekulací žalobce.

Nedůvodnost žaloby a náklady řízení

49. S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

50. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 13. prosince 2017

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

